

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 611/24
24.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Јанковић Недић, записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалбама јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Видоја Ђурковића, изјављеним против пресуде Другог основног суда у Београду 19 К.бр.1297/20 од 15.03.2024. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), **дана 24.06.2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Видоја Ђурковића и пресуда Другог основног суда у Београду 19 К.бр.1297/20 од 15.03.2024. године, се **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 19 К.бр.1297/20 од 15.03.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 КЗ, те га је суд применом наведених законских прописа, те чланова 4, 42, 43, 45, 54 и 55 КЗ, те члана 424 ЗКП осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године. На основу члана 264 став 4 ЗКП, окривљени АА је ослобођен од дужности накнаде трошкова кривичног поступка, те исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

-јавни тужилац Другог основног јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеном АА, због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 тачка 1 у вези члана 33 КЗ, изрећи казну затвора у трајању не мањем од 2 (две) године и 8 (осам) месеци,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Видоје Ђурковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу браниоца и преиначи побијану пресуду или пак да исту укине и спис предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр.645/24 од 30.05.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Другог ОЈТ у Београду и да преиначи првостепену пресуду, тако што ће окривљеном АА, због извршеног кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 тачка 1 у вези са чланом 33 КЗ изрећи казну затвора у трајању не мањем од 2 (две) године и 8 (осам) месеци, а жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Видоја Ђурковића, одбити као неосновану.

Апелациони суд у Београду, одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Видоја Ђурковића, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је размотривши списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеним жалбама, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

- жалбе су неосноване.

По оцени Апелационог суда у Београду, првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, на које се указује жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Видоја Ђурковића, будући да је првостепени суд дао јасне и аргуменатоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривично-правној ствари, при чему је изрека побијане пресуде јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, док образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама, из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, као и радње које је предузео приликом извршења истог.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом окривљеног АА, адвоката Видоја Ђурковића оспорава се

оцена суда о изведеним доказима, тако што се у жалби износи сопствена анализа изведених доказа, другачија од оне коју је дао првостепени суд у образложењу пресуде, а тиме и чињенични и правни закључци првостепеног суда да је окривљени АА извршио кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 КЗ.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи су неосновани, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање у односу на кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 КЗ у вези са чланом 33 КЗ, ближе описано у изреци побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио на основу исказа оштећеног ББ, те исказа сведока ВВ и писаних доказа изведених у доказном поступку наведених на страни 5. образложења побијане пресуде, које доказе је првостепени суд ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу са одбраном окривљеног, дајући јасне и аргуменатоване разлоге из којих је прихватио исказ оштећеног и наведеног сведока, као и разлоге из којих није прихватио одбрану окривљеног који је негирао извршење предметног кривичног дела.

Исказ оштећеног ББ, детаљно је интерпретиран и оцењен у побијаној пресуди, а из истог произлази да је критичне вечери оштећени имао договор са познаником да оду на Чукаричку падину испод моста, да се он нађе са неком девојком, да је тај познаник отишао по девојку када је приметио да трчи према њему, да за њим трче два момка, да му је рекао “бежи” и успео да побегне, а да су њега ухватили, те да су га и један и други тукли, односно да га један од њих, за кога је касније сазнао да се зове АА ударио песницом у пределу главе, шутнуо га у ребра, услед чега је он изгубио ваздух и пао на земљу, а да су затим обојица наставили да га туку, да му ништа нису говорили, додавши да је један од њих, кога је запамтио да је ромске националности, нижи и имао је “чупаву” косу, а за истог је сазнао да се зове АА, те да му је он покидао и одузео сребрни ланчић који је носио око врата, скинуо му сребрну бурму са прста и тражио од њега да скине пирсинг са браде, што је он и учинио, те да су га након тога повели ка бараци, успут му одузели мобилни телефон марке “Nokia C300”, те да је он некако успео да побегне кући, а о овом догађају је испричао оцу ГГ и маћехи ВВ, шта се догодило, након чега је са оцем и мајком возилом којим је управљао отац дошао до бараке окривљеног и да је кроз прозор бараке показао два лица која су га физички напали, па су заједно ушли у бараку, маћеха и он, којом приликом је његова маћеха ВВ из руку АА узела његов мобилни телефон.

Да су од оштећеног ББ одузети предмети ближе описани у изреци побијане пресуде, а од стране окривљеног АА и још једног лица, чији идентитет није утврђен, који су претходно употребили силу, односно физички напали на оштећеног и одузели му све вредније ствари које је имао код себе, правилно је првостепени суд утврдио, како из исказа оштећеног ББ, тако и из исказа сведока ВВ, његове маћехе, која је у свом исказу пред првостепеним судом говорила о својим посредним сазнањима добијеним од оштећеног ББ, који је по доласку кући, а након што је био физички малтретиран и пошто су му одузете вредне ствари, и то сребрни ланчић, сребрна бурма са прста, два пирсинга са увета и изнад уста и један мобилни телефон марке “Nokia”, беле боје, који је носио у џепу, а што им је ББ испричао, одлучили да оду до бараке окривљеног и поврате ствари које им је окривљени одузео, што су и учинили. Сведок ВВ је управо у свом исказу и објаснила да је дошавши у бараку окривљеног затражила да јој врати телефон а онда из руке тог момка отела исти, а да је накнадно сазнала да се ради о

окривљеном АА.

У прилог исказу оштећеног ББ и исказу сведока ВВ, да се предметни догађај заиста и одиграо и то да је окривљени АА заједно са НН лицем, одузео од оштећеног између осталог и мобилни телефон, те да су сведок ВВ и оштећени ББ, као и његов отац, дошли до бараке у којој живи окривљени АА, те да је сведок ВВ одузела мобилни телефон који се налазио у рукама АА, а који је припадао ББ, истргавши му исти из руку, произлази и из одбране окривљеног АА, приликом саслушања у полицији у ПС Чукарица на записнику од 16.06.2014. године, с тим што је окривљени у својој одбрани, а како то правилно закључује првостепени суд, одговорност за извршено кривично дело, хтео да превали на НН лице чији идентитет током поступка није утврђен, који је неспорно према исказу ББ, а како то произлази и из одбране окривљеног АА, спорном приликом учествовало у извршењу предметног кривичног дела.

Намера окривљеног АА, да извршењем предметног кривичног дела, прибави не малу противправну имовинску корист и по оцени овог суда, произлази из чињенице да су окривљени АА и НН лице које је у саизвршилаштву са њим учествовало у извршењу предметног кривичног дела, одузели од оштећеног ББ не само мобилни телефон, већ и све друге вредније ствари, које су под датим околностима пронашли код оштећеног, а које су ближе наведене у изреци побијане пресуде, исказујући на тај начин намеру да при постојећем стању ствари прибаве себи максималну противправну имовинску корист коју је било могуће прибавити.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја кривичног дела разбојништво из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 КЗ, у време, на месту и на начин како је то ближе описано у изреци пресуде, правилно закључивши да је окривљени предметно кривично дело извршио са директним умишљајем, о чему су у образложењу дати детаљнији разлози, тако да су неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног и у делу у ком се првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона.

По оцени Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд из свих доказа изведених у доказном поступку, те чињеница утврђених њиховим извођењем, закључио да је окривљени АА поступао као саизвршилац из члана 33 КЗ са НН лицем, јер обележја саизвршилаштва у смислу наведене одредбе у односу на радњу извршења кривичног дела разбојништва из члана 206 став 1 КЗ, произлазе из чињенице да је окривљени АА заједно са НН лицем, употребом силе против оштећеног ББ, одузео од њега покретне ствари, ближе описане у изреци побијане пресуде у намери да њиховим присвајањем себи прибаве не малу противправну имовинску корист, а на начин како је то ближе описано у изреци побијане пресуде, при чему су и окривљени АА и НН лице, чији идентитет током поступка није утврђен, поступали по претходном договору и са јасно утврђеном улогом коју је сваки од њих имао и којих су се приликом извршења истог и придржавали, односно, из свега наведеног, јасно произлази да су окривљени АА и НН лице били свесни међусобног деловања, јер истовремено предузимају силу према оштећеном, а у намери прибављања противправне имовинске користи која није мала, свесни су да њихово заједничко поступање, предузимање сваке радње извршења

представља једну целину, јер окривљени сукцесивно предузимају радње извршења, тако да код њих постоји свест о заједничком деловању, а све у циљу прибављања не мале противправне имовинске користи.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалбама јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног, адвоката Видоја Ђурковића, Апелациони суд у Београду је нашао да су жалбе неосноване.

Наиме, првостепени суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном АА, правилно ценио све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је у моменту извршења кривичног дела био неосуђиван, да је релативно млад човек, отац петоро малолетне деце, као и његово коректно држање пред судом, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног суд ценио понашање окривљеног након извршеног предметног кривичног дела, имајући у виду да је према извештају из казнене евиденције окривљени вишеструки повратник у вршењу кривичних дела, по правноснажним осудама ближе наведеним у личним подацима за окривљеног у првостепеној пресуди, те је ценећи све наведене околности на страни окривљеног, као и све околности конкретног случаја, степен кривичне одговорности окривљеног као учиниоца, околности под којима је дело учињено, јачину угрожавања, односно повреде заштићеног добра, правилно првостепени суд окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године.

По оцени Апелационог суда у Београду, казна затвора у наведеном трајању, на коју је окривљени осуђен, сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, иста је нужна, али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду да је првостепени суд свим утврђеним околностима, како олакшавајућим, тако и отежавајућим на страни окривљеног, дао адекватан значај, то су супротни жалбени наводи јавног тужиоца Другог ОЈТ у Београду, којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да је првостепени суд преценио значај олакшавајућих околности на страни окривљеног, а да није дао довољан значај отежавајућим околностима, пре свега вишеструкој осуђиваности окривљеног, између осталог и за иста и истоврсна кривична дела као што је кривично дело за које се терети у овом кривичном поступку, због чега га је било нужно осудити на строжу казну затвора. Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилном оценом свих наведених околности у односу на окривљеног АА, нашао да је казна затвора у трајању од 2 (две) године сразмерна тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, те да је вишеструку осуђиваност окривљеног, правилно првостепени суд узео у обзир и ценио у побијаној пресуди, налазећи да су све правноснажне осуде из времена након извршења кривичног дела за које се окривљени терети у овом кривичном поступку, као и структуру кривичних дела за која је окривљени правноснажно осуђиван.

Жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Видоја Ђурковића, којима

се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се предлаже одмеравање блаже казне, оцењени су као неосновани, имајући у виду прописан законски минимум за кривично дело разбојништво за које је окривљени оглашен кривим, те постојање свих напред наведених околности, које по оцени овог суда не оправдавају изрицање блаже казне окривљеном.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду одлучио је као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мирјана Јанковић Недић,с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић